

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum 18. 2. 2012

Skupina divadla

MDB

Vaše jméno Eliška Leptová, Eva Hanáková

Demografické údaje o respondentovi

Věk

43 (roč. 1968)

Pohlaví Žena

Studium

VŠ

Povolání státní úředník

Poznámky:

- předplatné do MDB na „Pěkné podvečery“

Takže první otázka taková uvolňovací, jak trávíte volný čas?

No sport, takže sport, to je spíš to hlavní, no a potom zbytek, to jsou spíš takový ty přidružený no.

A jaké místo zaujímá kultura obecně ve vašem životě?

Já mám ráda kino, divadlo, film, moc nečtu, to se přiznám, ale jako jinak mám ráda no.

A jakoby vzhledem k celkovému kulturnímu využití, tak jaké místo ve vašem životě zaujímá právě to divadlo?

Jako z pohledu na všechny ostatní vlastně jakoby vyžití nebo?

Ano.

Docela já ráda chodím, protože tam už jenom tím, že se člověk musím oblíct, je to zase něco jiného než normálně v běžném životě. Tak jako prostě z pohledu i toho zážitku i toho prostředí, prostě mám ráda divadlo, hodně chodím do divadla.

A jaká brněnská divadla navštěvujete nejčastěji?

Asi to Městský teda.

A jaký typ divadla preferujete? Jakoby třeba z hlediska prostoru nebo žánru, jestli radši máte činohru nebo muzikál nebo nějaký melodram, nebo z toho prostoru jakoby jestli komornější scénu?

Já mám radši komornější, takže se mně možná aj líbí...takhle mně se líbí možná víc činohra v tom smyslu, že je taková komornější u těch Měšťáků, ale zas ty muzikály jsou úžasný tou svou atmosférou, takže spíš bych...ale kdybych si mohla vybrat, tak mám radši tu komornější scénu.

A jestli máte nějakého oblíbeného buď herce, nebo tvůrce, tak sledujete jeho působení jakoby i v jiných mimobrněnských divadlech?

Spíš vnímám, že je třeba v televizi, nebo po určitý době jako než v jiným divadle, že bych ho viděla, ale spíš ho vídám potom v televizi takže jako, takže jo.

A když se zaměříme přímo jakoby na to Městské divadlo, tak myslíte, že má určité nějaké specifikum, kterým se vymezuje vůči jiným brněnským divadlům?

Já tím že, já třeba do těch divadel jiných moc brněnských, mám ráda... nebo byla jsem teďka Na provázku, takže můžu srovnat to akorát třeba, protože Janáčkovo divadlo ani Mahenka jsem nebyla strašně dlouho, ale má...já nevím takovou...atmosféru, nasazení, nebo já nevím, jak bych to řekla prostě jo, i to zpracování je tak, scénou prostě čímkoliv jo, je to takový bohatší nebo já nevím, jak bych to řekla, jestli se vyjadřuju správně, takový, ne bohatší jako finančně ale jako opravdu všechno, jak hudba, nasazení těch herců, scéna, taky je prostě taková bohatší, než to co můžu srovnat třeba jo s tím jiným typem.

A vy myslíte máte abonmá?

No, mám.

A chodíte i na hry mimo své abonmá?

Byla jsem, ale mockrát ne, protože když jsem třeba chtěla, tak tam je problém s lístkama zase, že člověk musí stát nebo vystihnout, ten den neprošvihnou, kdy se prodávají lístky, takže většinou spíš spolím na...jako někdy ano, třeba jednou v tom roce prostě jdu, si, ale jinak prostě spolím na to abonentní představení.

A když vlastně máte třeba ten večer představení, tak sleduje buď i před tím představením, nebo po, recenze? Nebo přečtete si předtím, než vyrazíte, ten dramatický text?

Určitě, abych aspoň věděla, o čem to je jo, nebo nemyslím, že přečtu kritiky, ale aspoň něco o tom, abych věděla jo, co to obnáší nebo o čem to je nebo jo, nemusí to být zrovna recenze, prostě kritika toho představení, protože ono to potom hodně ovlivňuje, takže je vždycky lepší přečíst jenom neutrálně o čem to je, ale ne tu kritiku.

A jste spíš aktivní nebo pasivní divák?

Aktivní v jakým slova smyslu?

No jakoby, že spíš vy jste ten, kdo zve do divadla nebo se necháte spíše radši pozvat?

Ale já i zu, mě třeba právě, když někde něco vidím nebo mě upoutá buď plakát, nebo někde něco čtu o nějakým představení, tak potom třeba klidně aj pozvu, ale ráda zase... je to takový vyvážený, někdy já někdy jiní.

A jak rychle nebo operativně si to představení vybíráte?

Mimo to abonmá vlastně?

Ano.

To je spíš asi takový impulzivní, protože v tu chvíli, když o tom člověk čte nebo vidí někde plakát nebo něco ho upoutá, proč to představení, tak v tu chvíli potom to je rychlý, že shání lístky, není to, že by to odložil a prostě za půl roku si na to vzpomněl a ty lístky sehnal, takže jako spíš v tu chvíli, kdy je to aktuální, kdy na to člověk natrefí nějakou formou jo. Já nevím, čte někde nebo v novinách jo, nebo prostě někde o tom uvidí zmínku, tak v tu chvíli to potom nemá dlouhého trvání.

A s kým nejčastěji chodíte nebo navštěvujete divadlo?

Já buď s manželem anebo s dcerou.

A co vás vede k tomu, nebo jaký máte důvod, že chodíte do divadla? Berete to jako divadlo jako divadlo, nebo jako společenskou událost určitou?

Všechno, jako divadlo jako představení, že je to prostě něco, tak jak knížku jo, když člověk čte knížku tak jo, je to něco nového jo, nějaký příběh nebo melodie nebo něco, ale je to i o tom prostředí, který je prostě, kor tady ty divadla takový ty kamenný, ne divadla malých forem třeba že jo, že opravdu je to o tý atmosféře, o tom oblečení a prostě takový, takovej prožitek jakoby, fakt jo, že to není, jak když jde člověk do kina a za tejdén třeba už ani neví, že byl v kině, ale to divadlo je opravdu i o tý atmosféře.

A spojujete návštěvu divadla i s jinou společenskou událostí, jako třeba setkání s přáteli nebo třeba o přestávce řešíte nějaké obchodní záležitosti?

To ani ne, to zas...já ráda spojuju hodně věcí dohromady, ale třeba u toho divadla mě to nikdy ani nenapadlo, to už prostě je tak jako že se člověk těší na ten večer, ale že by to spojoval ještě s něčím, že by někam šel nebo si ještě něco vyřídil jako v souvislosti s tím představením, ne, ne.

A všímáte si v divadle složení publika nebo jejich reakcí na určitou hru?

Jo, jo docela jo. Je to zajímavý někdy pozorovat reakce těch lidí opravdu, jak jsou individuální nebo prostě, jinak reagují mladí, jinak starý jo, třeba moc jsem neviděla, že by lidi u představení, vím, že to občas čtu, že prostě někdo odešel o představení, ale jako nevím, možná to moc nevnímám ani jo, ale jsou jiný reakce, prostě někdo nedávno najevo ty emoce, ani nezatleská, někdo prostě by pomalu stál celý představení v pozoru jo, takže každý to prožívá jinak, takže se dívám, jak lidi reagují, jo.

A když máte třeba v jeden večer abonmá a ve stejný večer se naskytne příležitost, že třeba v Kajot aréně nebo někde v klubu hraje vaše oblíbená kapela, tak co si vyberete, jdete spíš do toho divadla nebo na tu oblíbenou kapelu?

Já tím, že moc na ty kapely třeba nechodím, na tu živou muziku nebo občas teda jo, ale kdybych to měla až tak úplně zvážít...nevím, nikdy se to nestalo, ale...nevím, to fakt nevím. Vždycky se snažím, když už jdu někam na koncert, že to prostě je v jinou dobu, nikdy se nestalo, aby to bylo ve stejnou dobu, ale může se stát, že třeba jsem nemocná, že to kolikrát padne, tak jde dcera, ale nevím, fakt nevím, kdyby to bylo ve stejnou chvíli, jestli by dostalo, protože ten koncert se nemusí opakovat, kdyžto to divadlo teoreticky bych mohla ještě potom sehnat někdy lístky aj, takže možná by dostal přednost asi ten koncert.

A vzpomenete si na váš první nejsilnější zážitek v divadle?

To bylo vůbec poprvé, kdy jsem byla a bylo to My Fair Lady ze Zelňáku, na to nezapomenu do teďka, protože to jsem pak viděla myslím ještě dvakrát, to je jedno z nejhezčích takových představení, takže na to opravdu nezapomenu. Tím, že člověk ty melodie zná, je to takový...možná to bylo právě, to co mě tam dostalo, že právě vlastně vždycky člověk hledá nebo hledá, to je blbý...prostě co je pravá příčina toho, že začne chodit do divadla, tak u mě to bylo asi tady tohle, protože mě uchvátily ty melodie, který člověk zná, že to byla taková ideální konstalace, že prostě jsem se dostala, melodie mě zajímaly, prostředí bylo pěkný a všechno, takže mě to navnadilo prostě chodit dál jo, že mě to v tu chvíli nakoplo prostě, možná, kdyby to bylo představení, který by se mně nelíbilo, tak bych tam nechodila, čert ví jo, že to bylo možná ve správnou chvíli správný představení, no tak na to nezapomenu do teďka, že to bylo vlastně první představení, který mě nakoplo, že potom od té doby jsme tam začali chodit. Takže tohle si pamatuju.

A kdo nebo co vás přivedlo k divadlu?

Já nevím, já jsem ani, já jsem kdysi chodívala do Mahenky aj do Janáčkového, ale to jsou takový prostě, v Janáčkovým jsem nebyla už asi patnáct let a už mě to ani neláká, to jsou takový velký sály, velký haly a právě ty Měšťáci je takový komorní, mě se strašně ta jejich scéna líbí, jak jedna, tak druhá, možná menší ještě ta činoherní jo, že je taková opravdu komorní, to divadlo není žádný velký à la Mahenka, jo Národní divadlo a Janáčkovo, všechny tady ty, takže se mně líbí tohle malý, ale

přesto je to divadlo jo, není to zas jak třeba Provázek, divadlo jiných forem, kde je to takový opravdu na židlích, není to na koleně dělaný, ale je to jinej ty divadla prostě takovej jo, tak se mě líbí zrovna tady ten, ono je to možná takovej střední typ divadla, že se mně líbí a prostě to divadlo asi potřebuju k tomu životu, že mě to jo, ne že by člověk chodil každý měsíc do toho divadla, ale jednou za ty dva měsíce, za ten kvartál prostě to představení si rád vychutná jo. Takže to asi k tomu životu potřebuju no, takže to.

A z jakého důvodu právě navštěvujete Městské divadlo?

Právě proto, co jsem říkala, že mně se prostě líbí tenhle typ divadla, prostě to jejich, za prvé prostě ty jejich herci, zpěváci, protože to jsou, aj ten ansámbl co se obměňuje, tak prostě, nebo stálí jsou tam, ale prostě nový co se objevujou, tak jsou naprosto plnohodnotný prostě těm zavedenějm, jsou to prostě celý herci, všichni uměj krásně zpívat jo, jsou fakt muzikálově vybavený, oni mají nádhernou scénu třeba tu muzikálovou jo, prostě jsou schopný udělat tak úžasný scény, že to fakt člověka vtáhne jo, na tý činohře taky kolikrát jo, dokážou prostě, je vidět, že se baví i oni sami, že dokážou i sami sebe vyšplechnout při tom představení jo, a je to takový, není to prostě Janáčkovovo divadlo, který je takový neosobní, kde opravdu nezahlednete, já jsem tam byla naposled na Rusalce a už to bylo hrozný fakt, protože to nezahlednete pomalu ani to hlediště, je to takový neosobní, kdežto tady je to právě tím, že není to tak jako, tak jak třeba ten Provázek, že sedíte opravdu na těch deseti řadách, prostě strašně blízko jeviště, tady taky, je to větší, ale furt je to komorní, furt to považuju tu činoherní scénu za takovou střední malou scénu jo, a proto se mi to líbí tady, já nemám ráda velký, mám třeba ráda Činoherní klub v Praze jo, kde se taky sedí na tom ochozu a v několika řadách dole, kde je to tak všechno blízko toho jeviště jo, a nemám to ráda takový to odtažitý, kde je prostě přesně oddělený ještě lépe několika metrami prostě to hlediště od jeviště, a ty Měšťáci se mně v tomhle jo líbej, že to je takovej ten, taková ta velikost, která mně akorát vyhovuje toho divadla jo.

A dokázala byste popsat své pocity po zhlédnutí dobrého a špatného představení?

Dobrý představení, tak jako má to na psychiku, samozřejmě člověk má úplně jinou náladu po tom představení, je schopnej o tom mluvit druhý den, třetí den, prostě každému doporučovat, ať se jde na to podívat jo, je schopnej jít na to po druhý třeba jo, nebo si třeba pokud je to podle filmový předlohy, tak si to přečíst, což mně připomíná, že jsem viděla Jméno růže a chtěla jsem si ho přečíst jo, takže to je to. Když se mi něco nelíbí, nebo...no takhle, jako nelíbí, já si nepamatuju, že by se mně zatím nějaký představení tak nelíbilo, že bych třeba až tak úplně ho zkritizovala, v životě jsem neodešla teda z představení, jako bylo to třeba něčím jiný, já nevím bylo to třeba nějaký drama, který mě v tu chvíli neseslo, prostě neměl člověk náladu na to drama, ale nebylo to, že by to bylo špatný představení. To zase si netroufám říct, že jsem u nich viděla nějaký špatný představení jo, to fakt...je to možný, že některý fakt v tu chvíli, že člověk má různý rozpoložení a jde v tu chvíli prostě, má nějaký špatný nálady a jde na komedii, prostě asi ho tak v tu chvíli ty srandičky, který jsou na scéně, nezaujmu jo, ale není to o tom, e by to bylo špatný představení. Já si nedokážu v tuhle chvíli vybavit, že bych opravdu bylo nějaký představení, který až bych dokázala říct, že bylo špatný nebo se mně nelíbilo jo. Spíš bych možná viděla kolikrát, že člověk jde v takovým rozpoložení, že je to spíš jeho chyba jo, v tu chvíli, ale ne chyba toho představení. Nevybavuju si fakt, že bych viděla, tím pádem nedokážu ani říct, co se mnou udělalo, kdyby to bylo fakt až tak špatný že... nedokázala bych jo, nevím co třeba těm lidem, když třeba někdy odejdou z toho představení, až tak se jim na tom nelíbí, jestli je to jejich vina těch herců nebo možná těch lidí. Spíš bych řekla těch lidí a jejich očekávání od

toho představení no. Takže těžko říct, ale je fakt, že když je to dobrý představení, tak to člověka potom hodně nabije, nabudí.

A které představení vás v poslední době nadchlo nebo našťvalo?

No mě nadchlo právě to Jméno růže, teď si vybavuju, no teď jsem viděla teda něco ještě mezi tím jinýho, jsme byli, ale na to Jméno růže teda vzpomínám. Ještě nevím, co bylo letos ještě za představení? Teď je Tři sestry mám pocit v lednu, ale ještě jedno jméno mám pocit, že tam bylo.

Mary Poppins tam bylo.

No, jo, tak to se mně líbilo taky, to bylo opravdu, za prvé i úžasně technicky jo zajímavě udělaný, a to prostě, já nevím, já vůči těm jejich představení nedokážu nějakou až, jo samozřejmě člověk prostě nevím, vím, že jsem, teď nevím, co to bylo, Josef a jeho pestrobarevný plášť nebo nevím, byl to nějaký muzikál, kterej byl až tak moc, já nevím ozvučeněj, že třeba fakt v tu chvíli mě to až někdy vadilo, že jsem v tu chvíli vychutnala v tom muzikálu, kdy byly takový ty tišší a komornější scény, že mi to připadalo v tu chvíli jakoby rušivý, ale říkám, to už jsou spíš detaily nebo prostě technický, jo není to, že by to představení se mi nelíbilo jako takový, spíš možná někdo, kdo seděl o tři řady dál nebo na boku neměl tyhle problémy co já, jo že v tu chvíli mně to připadalo tady toto až moc hlučný jakoby, muzikál musí bejt jo, ale až v tu chvíli, že to přebýlo třeba ten text nebo prostě ta melodie, samozřejmě ta živá hudba jo přebije, to přebije kolikrát ten text, takže ale že by to bylo, že by mně nějaký představení opravdu v poslední době jako nelíbilo se, jako to není, to jsou fakt jenom detaily v tom představení jo, který...nebo možná třeba nějaký, každý člověk má jinej názor, nějaký třeba hluchý představení v tom představení, ale to je, teda hluchý místa v tom představení, ale to je prostě pětiminutová a není to o tom celým představení, že by se mi nelíbilo. Je to prostě fakt detail jakoby v tom celým kontextu, když vezmu celý to představení jo. Tak není to fakt, že by se mi nelíbilo celý představení jo, a je pravda, že teda jak to Jméno růže, tak ta Mary Poppins se mně teda líbily. Já jsem si teď teda nedokázala vybavit to Mary Poppins no, jo.

A když jdete na představení, tak na to se nejvíc těšíte? Na obsazení nebo celkově na tu hru, nebo že si odpočinete třeba ten večer?

Celkově na tu hru. Já třeba, samozřejmě člověk má své oblíbené herce, ale právě tím, že oni jsou tak vyrovnaní, že oni jsou fakt jako i ty mladý, já nevím pětadvacetiletí, třicetiletí, jako děcka jako muzikálově vybavený, takže jako po stránce profesionální třeba zpěvu, pohybu, je to úplně jedno de facto, kdo tam je, samozřejmě když mám film se svým oblíbeným hercem je to prostě, člověk potom vnímá toho herce víc nebo, já mám třeba hrozně ráda Havelku jo, takže prostě, když v tom představení náhodou natrefím na něho nebo Pavlu Vitázkovou jo, prostě tak, nebo i toho jejího manžela vlastně, ten je teda taky, jsem teda taky neviděla Jekylla a Hyda, jo to bylo taky, co jsem si říkala, že bych si koupila lístky a šla mimo to abonmá. Takže jako samozřejmě jinak to asi člověk bere jinak to představení, ještě víc osobnějc, že tam je i ten jeho oblíbenej herec, ale jinak je to úplně jedno, kdo v tom představení... třeba já jsem měla Mary Poppins a tam nebyla ani vlastně ani Alena Antalová, myslím, že tam nebyl ani Vitázek, kdo to tam hrál vlastně...

No, my když jsme na tom byli toho 2. února, teda ledna, tak tam byl Denny Ratajský a Johana Gazdíkova, myslím, že tam hráli.

Ale to...jo byli vlastně, my jsme byli v tom stejným, takže jo no, jo. Ale oni tím, že prostě fakt jsou vyrovnány jo, že prostě ono je to obsazení úplně jedno, protože vlastně člověk spíš vnímá ten děj a tu melodii a tu zápletku, tu scénu, jo prostě jo, tady toto. Že fakt je jedno svým způsobem, kdo hraje opravdu.

A dokážete si představit, že by vás to představení, že by se vám tak úplně nelíbilo, že byste odešla třeba buď přímo v představení, nebo o přestávce?

Asi ne, zatím se mně to nikdy nestalo, nee. Takže říkám, to jsou třeba detaily třeba v tom poměru celý tý hry jo, ale není to o tom, že by děj se mně nelíbil nebo scéna nebo prostě usínala jsem u toho, ne, to se mně nikdy nestalo.

A vyhovují vám přestávky v divadle?

Jo, jo, mně hlavně vyhovuje, to co máme na tu šestou hodinu, že je to prostě představení, který končí o nějaký půl devátý nebo v devět hodin a není to, že to končí v jedenáct hodin prostě, v těch osm hodin, kdy začínají představení. Takže mně strašně vyhovuje tady ta šestá hodiny, tady ty podvečerní představení. Ty mám hrozně ráda tedy.

A navštěvujete i buď před představením, nebo po představení divadelní klub Nekonečno?

Nebyla jsem tam, nebyla jsem tam, ještě ne.

A jaké jiné brněnské kulturní instituce navštěvujete nejčastěji?

Sem tam ten Provázek, kino, výstavy, je to ale...to už je, no vlastně, když to tak vezmu v poměru k těm představením, když to vezmu zhruba čtyřikrát, pětkrát do roka vlastně to divadelní představení, tak to kino může být tak dvakrát, třikrát, že de facto hodně filmů se dá stáhnout, takže plus nějakou sem tam tu výstavu, a to je asi tak všechno, plus Muzejní noc samozřejmě, kde to je teda o jedný hromadný návštěvě. Jinak teda asi moc ne.

A máte radši v Městském divadle činohru nebo muzikál?

Já asi oboje, ale kdybych to měla prostě nějak rozdělit mezi ně, tak asi pětapadesát procent činohra a pětadvacet procent muzikál, ale jo je to tak půl na půl jo, ale o fous možná tím, že je to takový menší, komornější, tak tu činoherní scénu, tak tu činohru.

Vyčerpala jsem své otázky, takže děkuji za rozhovor.

Není zač.